

UZASADNIENIE

(na zasadzie art. 424§3 kpk wobec wydania wyroku w trybie art. 343 i treści złożonego wniosku o uzasadnienie ograniczone do wyjaśnienia podstawy prawnej).

P. R. został oskarżony o to, że w okresie od lipca 2007 roku do sierpnia 2015 roku oraz od czerwca 2015 roku do (...), szarpanie i popychanie, wyrzucanie z mieszkania, zastraszanie, ciągle niepokojenie oraz wyzywanie słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną S. R., a w okresie od czerwca 2014 roku do 8 sierpnia 2015 roku w Ż., Gm.(...)poprzez szarpanie i popychanie, uderzanie pięścią w głowę, bicie paskiem po pośladkach, groźenie uderzeniem i zabójstwem oraz wyzywanie słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe znęcał się fizycznie i psychicznie na d małoletnim synem K. R. – tj o przestępstwo z art. 207§1 kk

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wniosek o wymierzenie mu za czyn z art. 207§1 kk kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, orzeczenie obowiązku polegającego na powstrzymaniu się od nadużywania alkoholu i używania środków odurzających oraz oddanie go pod dozór kuratora w okresie próby.

Prokurator do aktu oskarżenia dołączył wniosek w trybie art. 335§1 kpk o skazanie P. R. na w/w karę, który to wniosek na posiedzeniu w dniu 11 kwietnia 2016 roku został przez Sąd uwzględniony.

Sąd zważył co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie w toku postępowania przygotowawczego materiału dowodowego wina oskarżonego oraz okoliczności popełnienia zarzucanych mu czynów nie budzą wątpliwości. Zdaniem Sądu jego przyznanie się do winy nie budzi wątpliwości co do jego sprawstwa, ponieważ znajduje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie w szczególności w zeznaniach pokrzywdzonych oraz Z. S. , D. S., P. O., Ż. S. a także w zebranej dokumentacji z interwencji policji w miejscu zamieszkania i procedury ‘Niebieskiej karty’ a dowody te nie były kwestionowane w toku postępowania.

Zdaniem Sądu zeznania ww świadków są obiektywne i szczerze, z ich relacji wylania się obraz sytuacji w rodzinie oskarżonego, narastający od lat problem z alkoholem, który zawsze towarzyszył awanturom wszczynanym przez oskarżonego. Ich relacje są konsekwentne i spójne i potwierdzają oni, przynajmniej pośrednio większość sytuacji opisanych przez pokrzywdzonych, kiedy miało dochodzić do znęcania się nad żoną i nad dzieckiem przez oskarżonego. Jako osoby postronne, nie mieli oni powodów do nieprawdziwego obciążania oskarżonego. Ponadto wobec pełnej zbieżności ich zeznań nie sposób zaprzeczyć ich prawdziwości.

Przystępując do kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu, mając na uwadze całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd stwierdził, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona czynu z art. 207§ 1 k.k.

Przestępstwo to charakteryzuje się jeżeli chodzi o stronę podmiotową tego przestępstwa określonym zamiarem a zamiar ten przejawia się w sprawieniu przykrości, zgnębieniu osoby pokrzywdzonej, poniżeniu jej. Przez znamie „znęca się” należy rozumieć różnorodne zachowania sprawcy np. zadawanie cierpień fizycznych lub psychicznych. W piśmiennictwie oraz orzecznictwie Sądu Najwyższego pod tym pojęciem rozumie się zachowania polegające na umyślnym zadawaniu bólu fizycznego lub cierpień moralnych. Mogą to być zachowania powtarzające się lub jednorazowe, charakteryzujące się intensywnością i rozciągłością w czasie (vide A. Marek „Kodeks Karny. Komentarz” W-wa 2006 r, s. 394; wyrok SN z 30.08.1971 r. IKR 149/71, OSNPG 1971 nr 12, poz. 238, Wyrok SN z 8.02.1982 r. IIKR 5/82 OSNPG 1982, nr 8-9, poz. 114).

Znęcanie fizyczne polega na zadawaniu bólu fizycznego np. pobicie, naruszenie nietykalności, zaś znęcanie psychiczne polega na lżeniu, poniżaniu, wyszydzaniu, wyganianiu z domu, grożeniu.

W ocenie znęcania się decydujący jest obiektywny punkt widzenia, nie zaś subiektywne odczucie pokrzywdzonego. Istota znęcania się polega na jakościowo innym zachowaniu sprawcy aniżeli na zwyczajnym znieważeniu lub naruszeniu nietykalności cielesnej osoby pokrzywdzonej. O uznaniu za znęcanie się zachowania sprawiającego cierpienie psychiczne ofiary powinna decydować ocena obiektywna. Za znęcanie się nie można uznać zachowania sprawcy, które nie powoduje u ofiary poważnego cierpienia moralnego (wyrok SN. Z 11 lutego 2003 r. (...) 312/99 Prok. I Pr. 2003, nr 9 poz.3).

W orzecznictwie SN podkreśla się, że pojęcie „znęcania się” zawiera w sobie istnienie przewagi sprawcy nad pokrzywdzonym, który nie może się jej przeciwstawić lub może to uczynić w niewielkim stopniu.

W ocenie Sądu mając na uwadze ustalenia poczynione w toku postępowania, bezsprzecznym jest, że oskarżony w stosunku do swojej żony S. R. i syna K. R. zachowywał się agresywnie, wszczynał awantury, groził, wyzywał ich, naruszał ich nietykalność cielesną poprzez szarpanie i popychanie.

Pokrzywdzeni w żaden sposób nie dali oskarżonemu powodów do takiego traktowania. Zachowanie oskarżonego miało charakter dręczenia żony dziecka, wykorzystywanie tego, że są oni uzależnieni od niego finansowo, lokalowo a fakt, iż oskarżony miał przewagę fizyczną nad pokrzywdzonymi, powodował że nie byli oni w stanie przeciwstawić się skutecznie jego zachowaniu.

Sposób zachowania się oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonych, intensywność tego zachowania, wielokrotne zapowiadanie swojego samobójstwa dzieciom - zachowania sprawiające przykrość i wzbudzające silny lęk u pokrzywdzonym - w pełni wyczerpuje znamiona przestępstwa znęcania się. Zachowanie oskarżonego powodowało u pokrzywdzonych cierpienia, a wielokrotne wyzwiska i awantury miały na celu poniżenie ich.

Przypisane oskarżonemu czyny nacechowane były przy tym znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się swoich zachowań działając z zamiarem bezpośrednim. Swoimi czynami oskarżony godził w zdrowie, bezpieczeństwo i poczucie wolności innych osób. Na stopień społecznej szkodliwości czynu wpłynął również sposób ich popełnienia przez oskarżonego - intensywność i wielokrotność działań sprawcy.

Sąd ustalił również, iż stopień zawinienia oskarżonego był znaczny. P. R. - osoba dojrzała i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym - miał możliwość rozpoznania bezprawności swoich czynów. Sąd nie dopatrzył się w jego zachowaniu żadnych okoliczności umniejszających, czy wyłączających stopień zawinienia sprawcy. W ocenie Sądu oczywistym pozostaje, iż oskarżony jest osobą dorosłą, co do której możliwości prawidłowego postrzegania i rozumienia zjawisk otaczającego go świata, nie ma żadnych wątpliwości.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu tj. przestępstwa z art. 207§1 kk.

Przystępując do wymiaru kary Sąd miał na uwadze uzgodnienia poczynione przez oskarżonego z Prokuratorem Rejonowym w Miastku oraz dyrektywy wymiaru kary opisane w art. 53 i 58 § 1 k.k., w tym przede wszystkim wychowawcze działanie kary oraz cele zapobiegawcze wyrażające się w dążeniu do wyeliminowania u oskarżonego zachowań godzących w przyjęty porządek prawny. W ocenie Sądu kara uzgodniona kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz uwzględniająca wszystkie okoliczności łagodzące (w tym dotychczasową niekaralność oskarżonego) i obciążające.

Sąd na mocy art. 207 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności a z

z mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat. W tym miejscu należy wskazać iż Sąd błędnie przyjął jako podstawę zawieszenia oskarżonemu kary art.

70 §1 pkt. 1 kk, mimo iż w dacie końcowej popełnienia przez oskarżonego czynu obowiązujący art. 70 kk nie posiadał jednostki redakcyjnej w postaci pkt. 1 i Sąd winien prawidłowo zastosować art. 70§1 kk.

Sąd z mocy art. 73 § 1 kk w okresie próby oddał oskarżonego pod dozór kuratora i z mocy art. 72 § 1 pkt 5 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek powstrzymania się od nadużywania alkoholu i używania środków odurzających.

Mając na uwadze sytuację materialną i rodzinną oskarżonego zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Z. ą dzenia:

1. odnotować w rep K,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć PR w M.
3. akta z wpływem apelacji lub do uprawomocnienia